

РЕШЕНИЕ

№ 1039

гр. Пловдив, 24.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Георги Р. Гетов

при участието на секретаря Христина Ал. Борисова
като разгледа докладваното от Георги Р. Гетов Административно
наказателно дело № 20215330207714 по описа за 2021 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН**.

Образувано е по жалба от „Дая Маркет“ ООД, ЕИК: 203035604, със
седалище и адрес на управление: ***, представлявано от *** А. Р. Б., Я. А. Д.,
чрез адв. С.К. **против** Наказателно постановление №
543965-F561427/27.10.2020 г., издадено от М. К. Л. – *** (***) - Пловдив, с
което на основание чл. 180, ал. 2 вр. с ал. 1 от Закона за данък върху
добавената стойност (ЗДДС) на жалбоподателя е наложена **„имуществена
санкция“** в размер на **500 (петстотин) лева** за нарушение по чл. 180, ал. 2 вр.
с ал. 1 вр. с чл. 102, ал. 3, т. 1 вр. с чл. 86, ал. 1 и ал. 2 вр. с чл. 117, ал. 1, т. 1
от ЗДДС.

В жалбата се навеждат общи доводи за незаконосъобразност и за
необоснованост на атакуваното наказателно постановление (НП), без да се
твърдят конкретни негови пороци. Моли се наказателното постановление да
бъде отменено. В съдебно заседание, редовно призован, жалбоподателят се
представява от адв. С.К., с пълномощно по делото, който pledира да е
налице хипотеза на маловажен случай на административно нарушение.
Твърди вредните последици от деянието да са незначителни, жалбоподателят
доброволно да е предприел действия за регистрация по ЗДДС след откриване
на нарушението, да е съдействал на органите по приходите при извършената
проверка, както и да не е допуснато ощетяване на фиска. Поддържа да е
налице специфична хипотеза на задължителна регистрация по ЗДДС. Намира
установените смекчаващи обстоятелства за достатъчни да се приеме
маловажност на случая. Моли наказателното постановление да бъде

отменено, като жалбоподателят бъде предупреден на основание чл. 63, ал. 2, т. 2 от ЗАНН. Претендира разноски.

Въззиваемата страна се представлява от *** Б.Ш., която оспорва жалбата и поддържа наказателното постановление. Вема становище извършването на нарушението от страна на жалбоподателя да е категорично доказано по делото от събраните доказателства. Поддържа в акта за установяване на нарушението и в наказателното постановление да са описани всички релевантни обстоятелства за преценката за извършеното нарушение. Намира за неоснователно възражението за маловажност на случая, като пледира, че деянието разкрива завишена обществена опасност, тъй като ощетява държавния бюджет и не е било изолирана, еднократна проява за жалбоподателя. Моли наказателното постановление да бъде потвърдено. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от „Дая Маркет“ ООД, спрямо което юридическо лице е наложена имуществената санкция, следователно от субект с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 03.11.2021 г., установено от приложената по преписката разписка за връчване на препис от НП, а жалбата е подадена на 09.11.2021 г. пред Районен съд – Пловдив и е препратена за окомплектоване на административнонаказващия орган (АНО), поради което приложимият към датата на подаване на жалбата седемдневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН в редакцията преди изменението му с ДВ, бр. 109 от 22.12.2020 г. е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **неоснователна**, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено по следните съображения:

От фактическа страна съдът приема за установено следното:

Жалбоподателят „Дая Маркет“ ООД бил данъчно задължено лице, установено на територията на страната. С фактура № 278596754841-4/30.09.2018 г. била документирана доставка на облагаема услуга – реклама на търговска дейност, по която жалбоподателят бил получател, а доставчикът бил данъчно задълженото лице Google Ireland Ltd с ДДС номер IE 6388047V, регистрирано на територията на друга държава-членка (Република Ирландия). Въпреки това жалбоподателят „Дая Маркет“ ООД не подал заявление за регистрация по чл. 97а, ал. 1 от ЗДДС до 25.09.2018 г. включително.

През периода 01.01.2020 г. – 31.01.2020 г. жалбоподателят бил получател по 3 (три) облагаеми доставки на услуги с предмет реклама на търговска дейност от данъчно задължени лица, които не са установи на територията на страната. За тези доставки били издадени следните фактури:

- фактура № 278596754841-8/31.01.2020 г. на стойност 333,15 лева, издадена от доставчик Google Ireland Limited с номер по ДДС IE 6388047V,

регистриран на територията на Република Ирландия, и с получател „Дая Маркет“ ООД;

- фактура № FBADS-191-100826440/31.01.2020 г. на стойност 211,81 евро, издадена от доставчик Facebook Ireland Limited с номер по ДДС IE 9692928F, регистриран на територията на Република Ирландия, и с получател „Дая Маркет“ ООД и

- фактура № FBADS-191-100807077/09.01.2020 г. на стойност 197,31 евро, издадена от доставчик Facebook Ireland Limited с номер по ДДС IE 9692928F, регистриран на територията на Република Ирландия, и с получател „Дая Маркет“ ООД.

За целия данъчен период м. януари 2020 г. жалбоподателят получил облагаеми доставки на услуги, които са с място на изпълнение на територията на страната и са от доставчици, установени извън територията на страната, на обща стойност 1 134 лева, като дължимият ДДС бил в размер на 226,80 лева.

В срок до 14.02.2020 г., когато жалбоподателят бил все още нерегистрирано по ЗДДС лице, той не начислил дължимия данък, като не издал протокол по чл. 117, ал. 1, т. 1 от ЗДДС за получените услуги, не включил размера на данъка в справка-декларация за данъчен период м. 01.2020 г. и не отразил в дневника за продажби за месец 01.2020 г. получените доставки на услуги. В посочения срок не била подадена в ТД на НАП – Пловдив справка-декларация заедно с отчетните регистри дневник за покупките и дневник за продажбите за данъчен период м. януари 2020 г.

На 18.05.2020 г. жалбоподателят „Дая Маркет“ ООД подал заявление за регистрация по ЗДДС по избор по чл. 100, ал. 1 от ЗДДС. Заявлението било прието с вх. № 303912001814060/18.05.2020 г. По така подаденото заявление била извършена проверка от свид. С.В.К. – ***в, документирана с протоколи № 1600018807/01.06.2020 г. и № *****/22.07.2020 г. Въз основа на представените от задълженото лице документи свидетелката приела, че жалбоподателят е трябвало за периода от 29.09.2018 г. – датата, следваща датата, до която е трябвало да бъде издаден актът за регистрация по ЗДДС, ако лицето е подало заявление за регистрация в срок, до 02.06.2020 г. – датата, предхождаща датата на регистрация, да начислява ДДС за получените облагаеми доставки с място на изпълнение на територията на страната, за които данъкът е изискуем от получателя, като по този начин не е начислил ДДС в общ размер на 226,80 лева за данъчен период 01.01.2020 г. – 31.01.2020 г.

На 03.06.2020 г. на дружеството жалбоподател бил връчен Акт за регистрация по ЗДДС № 160422001927011/01.06.2020 г.

На 27.07.2020 г. свид. К., въз основа на констатациите си от проверката, съставила Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № F561427 против жалбоподателя „Дая Маркет“ ООД в присъствието на свидетел и на пълномощник на дружеството, на когото бил връчен препис от акта срещу разписка.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по

административнонаказателната преписка било издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свид. С.В.К.. От тях се установяват поводът за извършената проверка – подадено от жалбоподателя заявление за регистрация по ЗДДС по избор по чл. 100, ал. 1 от ЗДДС, както и констатираните в хода на проверката обстоятелства – настъпило основание за задължителна регистрация на по-ранна дата поради получаването на доставка на услуга от данъчнозадължено лице, установено извън територията на страната. Свидетелката изяснява още, че през данъчен период месец януари 2020 г. жалбоподателят е бил получател на доставки на услуги, като от показанията ѝ се установява размерът на дължимия ДДС – 226,80 лева, както и предметът на получаваните услуги – реклама. Изяснява се и че доставчикът е лице, регистрирано извън територията на страната, както и че жалбоподателят не е начислил в срок до 14.02.2020 г. чрез подаването на справка-декларация дължимия данък за получените през данъчен период месец януари 2020 г. услуги от тези, регистрирани извън територията на страната, лица. От показанията на свид. К. се установява и моментът, когато жалбоподателят е подал заявлението за регистрация по ЗДДС – на 18.05.2020 г. Съдът изцяло дава вяра на показанията на свид. К., тъй като ги цени за подробни, последователни и вътрешно непротиворечиви. Показанията са и проверени по делото, като изцяло намират подкрепа в събраните писмени доказателства.

От фактура № 278596754841-8/31.01.2020 г. (лист 29-30 от делото) се установява, че тя е на стойност 333,15 лева, издадена е от доставчик с номер по ДДС IE 6388047V и е с получател „Дая Маркет“ ООД.

От фактура № FBADS-191-100826440/31.01.2020 г. (лист 31 от делото) се изяснява, че е на стойност 211,81 евро, издадена е от доставчик с номер по ДДС IE 9692928F и е с получател „Дая Маркет“ ООД.

От фактура № FBADS-191-100807077/09.01.2020 г. (лист 32 от делото) се установява, че е на стойност 197,31 евро, издадена е от доставчик с номер по ДДС IE 9692928F и е с получател „Дая Маркет“ ООД.

От Акт за регистрация по ЗДДС № 160422001927011/01.06.2020 г. (лист 11 от делото) и удостоверение за извършено връчване по електронен път (лист 14 от делото) се изяснява, че актът за регистрация е връчен на жалбоподателя „Дая Маркет“ ООД на дата 03.06.2020 г.

От Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП се установява, че наказателното постановление е издадено от надлежно оправомощено лице, действало в рамките на своята материална и териториална компетентност. Компетентността на актосъставителя да съставя

АУАН за такъв вид административни нарушения се установява от т. 2.1 от Заповед № ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП (лист 48-50 от делото).

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита и представляващи основание за отмяна на постановлението. При съставянето на АУАН са изпълнени изискванията по чл. 42 от ЗАНН относно задължителното му съдържание. Актът е съставен от оправомощено лице, предявен е за запознаване със съдържанието му на представител на нарушителя и му е връчен препис срещу разписка. В шестмесечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е издадено и обжалваното наказателно постановление. Същото отговаря на задължителните изисквания към съдържанието на този вид актове съгласно чл. 57, ал. 1 от ЗАНН и е издадено от материално и териториално компетентен орган. Съдът приема, че е налице съответствие между установените факти и правни изводи в АУАН и в наказателното постановление.

По приложението на материалния закон настоящият състав намира, че от събраните и проверени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят „Дая Маркет“ ООД е извършил административното нарушение, за което е наказан с обжалваното НП. На първо място доказва се, че дружеството жалбоподател като данъчнозадължено лице по чл. 3, ал. 1 от ЗДДС, установено на територията на страна, е получател по доставка на услуги, които са с място на изпълнение на територията на страната и са облагаеми, а доставчикът е данъчнозадължено лице, което не е установено на територията на страната. Всички получени от „Дая Маркет“ ООД доставки на услуги по чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС – такива, при които данъкът е изискуем от получателя, са подробно описани в протокол № *****/22.07.2020 г. (лист 15-17 от делото). От тях интерес за настоящото производство представляват първата получена доставка, както и доставките през периода 01.01.2020 г. – 31.01.2020 г., които са и описани в АУАН и в наказателното постановление. Доказва се от фактура № 278596754841-4/30.09.2018 г., че жалбоподателят е получател по доставка от данъчнозадължено лице с VAT номер IE6388047V, установено на територията на Република Ирландия. Мястото на изпълнение по тази доставка е на територията на Република България, тъй като то се определя по реда на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС. Налице е облагаема доставка, имаща за предмет реклама на търговска дейност. Това обстоятелство е описано в протокол № *****/22.07.2020 г., връчен на пълномощник на жалбоподателя. Още във възражението против АУАН с вх. № 70-00-7336/30.07.2020 г. по описа на ТД на НАП – Пловдив жалбоподателят *сам сочи*, че доставките имат за предмет реклама на търговска дейност. При тези факти съдът приема за доказано по делото, че жалбоподателят е уведомен и е наясно за какви и кои доставки, с какъв

предмет, се ангажира административнонаказателната му отговорност, а правото на защита не е ограничено по никакъв начин. На следващо място при така установените обстоятелства от фактическа и правна страна досежно доставката на услуга, документирана с фактура № 278596754841-4/30.09.2018 г., то се доказва, че спрямо „Дая Маркет“ ООД са се осъществили фактите от хипотезата на нормата по чл. 97а, ал. 1 от ЗДДС. Съгласно посочената разпоредба на регистрация по реда на ЗДДС подлежи всяко данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6 от ЗДДС, което получава услуги с място на изпълнение на територията на страната, които са облагаеми и за които данъкът е изискуем от получателя по чл. 82, ал. 2 от ЗДДС. За жалбоподателя на основание чл. 97а, ал. 4 от ЗДДС е възникнало задължение за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС не по-късно от 7 дни преди датата, на която данъкът за доставката е станал изискуем. Правилно в АУАН и в наказателното постановление е отчетено, че този 7-дневен срок е изтичал в nepřисъствен ден, поради което заявлението е могло да бъде своевременно подадено и в следващия присъствен ден.

На следващо място доказва се по делото, че жалбоподателят не е изпълнил в срок задължението си по чл. 97а, ал. 4 вр. ал. 1 от ЗДДС, като заявление за регистрация по ЗДДС е подал на дата 18.05.2020 г. и то е прието с вх. № 303912001814060 от същата дата. Съгласно чл. 103, ал. 1 от ЗДДС „Дая Маркет“ ООД е регистрирано по ЗДДС, считано от 03.06.2020 г., когато е връчен Акт за регистрация № 160422001927011/01.06.2020 г., установено от удостоверение за извършено връчване по електронен път, приложено на лист 14 от делото.

При така установените по делото факти съдът приема за доказано наличието на хипотеза по чл. 102, ал. 3, т. 1 от ЗДДС. Съгласно посочената разпоредба: за определяне на данъчните задължения на лицето в случаите, когато е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, се приема, че лицето дължи данък за извършените от него облагаеми доставки и облагаеми вътреобщностни придобивания и за получените облагаеми доставки на услуги, за които данъкът е изискуем от получателя за периода от изтичането на срока, в който е следвало да бъде издаден актът за регистрация, ако лицето е подало заявлението за регистрация в срок, до датата, на която е регистрирано от органа по приходите. Този период съдът намира за правилно определен в наказателното постановление – от 29.09.2018 г. до 03.06.2020 г. и той се определя именно от посочените дати: 1) изтичането на срока, в който е следвало да бъде издаден актът за регистрация, ако жалбоподателят беше подал заявление за регистрация в срок и 2) датата, на която регистриран по ЗДДС от органа по приходите. Следователно данъчният период, за който е предявеното на жалбоподателя административно обвинение – от 01.01.2020 г. до 31.01.2020 г., попада в границите на така очертания период по чл. 102, ал.3, т. 1 от ЗДДС и „Дая Маркет“ ООД дължи данък за получените облагаеми доставки на услуги, за които данъкът е изискуем от получателя по чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС.

С наказателното постановление по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН е отстранена нередовност на АУАН, касаеща крайната дата на периода по чл.102, ал.3, т.1 от ЗДДС, а именно вместо 01.06.2020 г. е приета вярната дата на регистрацията по ЗДДС – 03.06.2020 г., която е посочена в НП. Съдът приема за допустимо отстраняването на тази нередовност по приложения от наказващия орган ред. В случая това не се отразява на данъчния период /м. януари 2020 г./, за който се води процесът – неговите начален, краен момент и продължителност не се променят. Отстраняването на нередовността не влияе и върху извода, че данъчният период м. януари 2020 г. попада в границите на периода по чл. 102, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, т.е. независимо от направената корекция несъмнено е установено още в АУАН, че за периода 01.01.2020 г. – 31.01.2020 г. жалбоподателят е дължал данък за получените облагаеми и с място на изпълнение на територията на страната доставки на услуги по чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС, като включването на месец януари 2020 г. в периода по чл. 102, ал. 3, т. 1 от ЗДДС **не е** резултат и последица от отстраняването на нередовността в акта. Така мотивиран, съдът приема, че констатираната от наказващия орган нередовност е надлежно отстранена, процесуално нарушение от категорията на съществени не е допуснато при съставянето на АУАН, а правото на защита не е ограничено предвид фактическите рамки на обвинението, касаещо единствено получените от жалбоподателя доставки на услуги по чл. 82, ал. 2, т. 3 в периода от 01.01.2020 г. до 31.01.2020 г., който период не е засегнат от отстранената нередовност в акта.

За интересуващия делото данъчен период 01.01.2020 г. – 31.01.2020 г. се доказва, че „Дая Маркет“ ООД е получател по три броя доставки на услуги, които са облагаеми и с място на изпълнение на територията на страната и по които доставчикът е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната. Следователно през периода са налице 3 броя облагаеми доставки, за които данъкът е изискуем от получателя на основание чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС. Тези доставки са документирани с фактури:

- № FBADS-191-100807077/09.01.2020г., приложена на лист 32 от делото;
- № 278596754841-8/31.01.2020 г., приложена на лист 29-30 от делото и
- № FBADS-191-100826440/31.01.2020г., приложена на лист 31 от делото.

Получаването на всяка от тези доставки от „Дая Маркет“ ООД е доказано по несъмнен начин от събраните и проверени писмени доказателства, а и то не се оспорва от жалбоподателя. За фактурите се доказва да са издадени за следните суми: 1) № FBADS-191-100807077/09.01.2020 г. на стойност 386,23 лева /197,31 евро/; 2) № 278596754841-8/31.01.2020 г. на стойност 333,15 лева и 3) № FBADS-191-100826440/31.01.2020 г. на стойност 414,62 лева /211,81 евро/. Следователно правилно в АУАН и в наказателното постановление са определени общата стойност от 1 134 лева и размерът на изискуемия ДДС от 226,80 лева. За определяне на размера на данъка по делото като писмено доказателство е приет протокол № *****/22.7.2020 г., като размерът е определен по реда на чл. 67, ал. 2 вр. с ал. 1 от ЗДДС.

По всяка от тези 3 доставки, получени от жалбоподателя „Дая Маркет“

ООД през данъчен период м. януари 2020 г., се доказва доставчикът да е лице с валиден номер по ДДС, установено на територията на друга държава-членка, а именно Република Ирландия съгласно справките на лист 6 и лист 7 от делото. По несъмнен начин се доказва и че доставките са облагаеми, с предмет реклама на търговска дейност. Мястото на изпълнение по отношение и на тези доставки се определя по реда на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС и следователно е на територията на Република България. При тези факти се правят следните правни изводи:

1) всяка от разгледаните три доставки е такава по чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС, при които данъкът е изискуем от получателя по доставката – жалбоподателя „Дая Маркет“ ООД и

2) всяка от разгледаните три доставки е облагаема доставка, получена от жалбоподателя в периода по чл. 102, ал. 3, т. 1 от ЗДДС / *след изтичането на срока, в който е следвало да бъде издаден актът за регистрация, ако беше подал заявлението за регистрация в срок, и преди датата, на която е регистриран от органа по приходите*/, поради което дължи начисляването на данък.

Начинът на изпълнение на това задължение е регламентиран с разпоредбата на чл. 86, ал. 1, т. 1-3 от ЗДДС. Задълженото лице следва да извърши поредица от три действия, които изпълняват фактическия състав по начисляването на данъка: 1. издаване на данъчен документ, в който данъкът е посочен на отделен ред; 2. включване размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл. 125 от ЗДДС за този данъчен период и 3. посочване на документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период. Окончателните правни последици – начисляването на данъка, настъпват едва със завършването на фактическия състав. За да изпълни надлежно задължението си за начисляване на данъка, жалбоподателят е трябвало на първо място да издаде протокол по чл. 117, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, който се издава задължително в случаите по чл. 82, ал. 2 от ЗДДС. Протоколът е трябвало да съдържа информацията по чл. 117, ал. 2 от ЗДДС, включително вида на услугата, датата на възникване на данъчното събитие по доставката, данъчната основа, ставката на данъка, основанието за начисляване и размера на данъка. На следващо място жалбоподателят е трябвало да включи размера на данъка в справка-декларацията за данъчен период м. 01.2020 г. и да отрази в дневника за продажби за месец 01.2020 г. така получените доставки на услуги. Съгласно чл. 125, ал. 5 от ЗДДС справка-декларацията заедно с регистър „дневник за продажбите“ се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. Това означава, че в срок до 14.02.2020 г. „Дая Маркет“ ООД е трябвало да извърши описаната последователност от три действия по начисляването на данъка. Като не е сторил това в срок, жалбоподателят е извършил административното нарушение, за което е санкциониран с обжалваното наказателно постановление. Изпълнителното деяние е осъществено чрез бездействие. Нарушението е формално, поради

което от обективна страна е довършено с факта на осъществяване на изпълнителното му деяние.

Ангажирана е административнонаказателната отговорност на търговско дружество, което е юридическо лице, следователно въпросът за вината не подлежи на изследване в процеса. Имуществената санкция е отделен правен институт, въведен с разпоредбата на чл. 83, ал. 1 от ЗАНН като обективна, безвиновна отговорност на юридическите лица и едноличните търговци за неизпълнение на техни задължения към държавата или общината при осъществяване на дейността им (така *Тълкувателно решение № 3 от 03.07.2014 г. по тълкувателно дело № 5/2013 г., ОСК на ВАС*).

За пълнота на изложението и независимо че такова възражение не се сочи, следва да се отбележи, че жалбоподателят е извършил едно деяние /макар и включващо съвкупност от няколко бездействия/, осъществяващо *само едно* административно нарушение. Обосноваването на теза, че с всяка отделна облагаема доставка се върши самостоятелно нарушение, не държи сметка за това кога фактическият състав на неначисляването на данъка ще бъде довършен, а в тази връзка не се провежда разграничението между деяние и отделни действия или бездействия като негови съставни елементи. Изхождайки от механизма за начисляване на ДДС, изпълнителното деяние на нарушението по неначисляване на данък в предвидените в ЗДДС срокове трябва да се разбира като невключването на дължимия и изискуем данък в месечната справка-декларация по ЗДДС по аргумент от чл. 86, ал. 1, т. 2 от ЗДДС. Неизпълнението на задължението за посочване на данъка в данъчния документ за всяка отделна доставка е само отделен етап и елемент от цялостното изпълнително деяние. В противоречие с изяснения по-горе механизъм по начисляване на ДДС, а и с целта на закона би било санкционирането на дружеството с отделна имуществена санкция за всяка получена в периода 01.01.2020 г. – 31.01.2020 г. облагаема доставка на услуги, за които данъкът е изискуем от жалбоподателя на основание чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС като получател на услугата. Положението, че в случаи като процесния е осъществено **едно деяние**, включващо в състава си отделни действия, респ. бездействия, а оттам и едно нарушение, се поддържа последователно и в актуалната практика на касационната инстанция - така *Решение № 2350 от 17.12.2020 г. по к.а.н.д. № 2408/2020 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 2016 от 18.10.2019 г. по к.а.н.д. № 2691/2019 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 107 от 15.01.2021 г. по к.а.н.д. № 2892/2020 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 138 от 16.01.2020 г. по к.а.н.д. № 2981/2019 г. на Административен съд – Пловдив; Решение № 900 от 19.04.2013 г. по к.а.н.д. № 202/2013 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив*.

Съдът приема за правилен и оправдан подхода на административнонаказващия орган при описанието на нарушението да се посочат и обстоятелствата, че жалбоподателят не е бил регистриран по

ЗДДС лице, но за него е настъпило основание за задължителна регистрация, тъй като санкцията е наложена на основание чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДДС. Ако тези обстоятелства не бяха описани, би останало неясно защо жалбоподателят е санкциониран като нерегистрирано лице и защо е прието за него въпреки това да е съществувало задължение за начисляване на ДДС по облагаемите му доставки. По този начин е обосновано приложението на санкционната разпоредба, както и е описано качеството на жалбоподателя като субект на нарушението. Независимо от това, волята на наказващия орган за какво деяние е санкционирано дружеството е ясно и недвусмислено формирана. Както от словесното описание на нарушението, така и от правната му квалификация и приложената санкционна разпоредба следва единствен извод, че с процесното НП жалбоподателят е санкциониран за неначисляване на ДДС, а не заради друго деяние.

Правилно са определени приложимата санкционна разпоредба и размерът на следващата се на жалбоподателя имуществена санкция, а именно на основание чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДДС е наложена санкция от 500 лева. Съгласно чл. 180, ал. 1, изр. 1-во от ЗДДС имуществената санкция се налага в размер на неначисления данък, но не по-малко от 500 лева. Следователно съдът не би могъл да определи по-нисък от наложения размер на санкцията. Размерът на дължимия данък е определен с протокол № *****/22.7.2020 г. по реда на чл. 67, ал. 2 вр. с ал. 1 от ЗДДС и съгласно формулата по чл. 53, ал. 2 от ППЗДДС.

В случая не намират приложение привилегированите състави по ал. 3 и ал. 4 на чл. 180 от ЗДДС, тъй като годен субект да се възползва от този по-благоприятен режим е единствено регистрираното по ЗДДС лице, видно от изричното препращане единствено към ал. 1 на чл. 180 от ЗДДС. Жалбоподателят обаче е санкциониран като нерегистрирано лице. Налагането на имуществена санкция на основание чл. 180, ал. 3 вр. ал. 2 от ЗДДС би било в противоречие със закона. Не са налице и основания за приложението на състава по чл. 180а, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДДС, тъй като отсъства предпоставката жалбоподателят да има право на пълен данъчен кредит за неначисления данък. В тази връзка правилно наказващият орган се е позовал на разпоредбата на чл. 70, ал. 4 от ЗДДС. Към интересувания делото период – 01.01.2020 г. – 31.01.2020 г., жалбоподателят „Дая Маркет“ ООД все още не е бил регистрирано по ЗДДС лице, като актът за регистрация му е връчен на 03.06.2020 г., откъдето се установява, че към м. януари 2020 г. за него е било налице единствено основанието за регистрация по чл. 97а, ал. 1 от ЗДДС. Следователно макар неначисляването на данъка да се дължи на обстоятелството, че жалбоподателят не е подал заявление за регистрация и не се е регистрирал по ЗДДС в срок, то дори и да беше изпълнил това – по аргумент от чл. 70, ал. 4 от ЗДДС пак нямаше да има право на пълен данъчен кредит за начисления данък. Това обуславя извод за неприложимост на реда по чл. 180а, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДДС към процесния случай, тъй като не са налице всички законови предпоставки, а именно право на пълен данъчен

кредит от лицето, което като е било длъжно, не е начислило данък в предвидените в закона срокове. По тези съображения правилно санкцията е наложена на основание чл. 180, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДДС.

При доказаното извършване на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, съдът намира за правилен извода на АНО, че процесното деяние не представлява маловажен случай на административно нарушение. За да е налице маловажен случай, трябва да се установи, че деянието представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. Тази преценка се прави с оглед липсата или незначителността на вредни последици или на други смекчаващи обстоятелства, които обаче винаги представляват конкретни факти от обективната действителност и поради това тяхното съществуване следва да бъде установено по делото, както и по какъв начин тяхното проявление се отразява върху степента на обществена опасност.

Макар по делото да се установяват и смекчаващи отговорността обстоятелства, преценката за маловажност е комплексна, а в случая са налице и значителен брой обстоятелства, отегчаващи положението на жалбоподателя, като тяхната относителна тежест не позволява деянието да се приеме за имащо по-ниска обществена опасност спрямо обикновените нарушения от този вид. На първо място по делото се установява, че жалбоподателят е бил получател на услуги по чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС освен през интересувания делото данъчен период, то и през множество други периоди, за които отново не е начислен ДДС. Така освен няколко на брой еднотипни нарушения, касаещи различни данъчни периоди, е извършено и друго по вид административно нарушение, което се явява с преюдициално значение – по неподаване на заявление за задължителна регистрация по ЗДДС в предвидените за това срокове. По делото на лист 33 е приложена справка от информационната система на НАП за съставени АУАН против жалбоподателя. Действително не се установява за някое от деянията да има влязло в сила наказателно постановление, но в случая съдът отчита като отегчаващо обстоятелство самия факт на неначисляването на ДДС през няколко различни данъчни периоди. Установява се и че за 7 от констатираните деяния на жалбоподателя е издадено само предупреждение, с което е освободен от понасянето на административнонаказателна отговорност. По този начин е зачетено значението на смекчаващите обстоятелства и най-вече липсата на стремеж за укриване на доходи и оказаното съдействие от дружеството. Санкционирането за по-малко от половината от установените съставомерни деяния не поставя жалбоподателя в положение на прекомерно засягане на интересите му и демонстрира проявен толеранс и частично уважаване на доводите му. Същевременно обаче съдът приема, че не е налице основание за цялостно отпадане на отговорността на жалбоподателя – доколкото са налице както множество на брой извършени деяния, така и продължителен период, през който е продължило това

незаконосъобразно състояние при осъществяването на дейността на търговеца, като основанийето за задължителна регистрация е възникнало още през септември 2018 г., а заявлението е подадено едва през май 2020 г. В тази връзка съдът споделя довода, че процесното деяние не представлява еднократен инцидент, а част от поредица еднотипни деяния, което се третира като обстоятелство, повишаващо обществената опасност в конкретния случай.

Съдът не споделя довода на жалбоподателя, че в случая е налице някаква извънредна, нетипична хипотеза на задължителна регистрация. Действително, чисто статистически основанийето по чл. 97а, ал. 1 от ЗДДС вероятно не е най-често разпространеното в практиката, но то е част от действащия правов ред, като съдът приема, че видът на основанийето за регистрация по ЗДДС **не представлява** нито смекчаващо, нито отегчаващо отговорността обстоятелство. В заключение съдът приема, че не следва при доказано извършване на административното нарушение понасянето на отговорност и за това деяние да отпада отново на основание маловажност на случая, след като маловажност вече е зачетена и приложена за по-големия брой такива по вид деяния. В същото време не се установяват смекчаващи обстоятелства, които с оглед на своя интензитет или брой, да се характеризират с изключителност или многобройност и да надхвърлят хипотезите на типичните случаи на нарушения от този вид.

По тези съображения съдът приема, че от правна страна извършването на нарушението от страна на жалбоподателя е доказано по категоричен начин по делото, а обжалваното наказателно постановление е законосъобразно и обосновано, поради което то трябва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на делото и неоснователността на жалбата право на разноски възниква единствено за въззиваемата страна. В полза на юридическите лица – страна в процеса, се присъжда възнаграждение в размер, *определен от съда*, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Съдът не е обвързан от претендирания от страната размер на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбите на ЗАНН размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Последната разпоредба от своя страна при определянето на максималния размер на възнаграждението препраща към Наредба за заплащането на правната помощ (Обн. ДВ бр. 5 от 17.01.2006 г.). Съгласно чл. 27е от Наредбата възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 150 лева. Препращането е *единствено* към максималния размер на възнаграждението, като съдът определя възнаграждението по справедливост и в рамките на посочената горна граница. В настоящото съдебно производство наказващият орган е защитаван от юрисконсулт. Съдът намира, че предвид конкретната фактическа и правна сложност на делото и извършените следствени действия

справедливият размер на възнаграждението за защита от юрисконсулт е 80 лева, който е съобразен с правилата за неговото определяне.

Разноските по аргумент от § 1, т. 6 от ДР на АПК следва да бъдат присъдени в полза на това юридическо лице, от което е част административнонаказващият орган, а в случая това е Националната агенция за приходите. За заплащане на разноските следва да бъде осъдена ответната страна в процеса – жалбоподателят „Дая Маркет“ ООД.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 543965-F561427 от 27.10.2020 г., издадено от М. К. Л. – *** - Пловдив, с което на „ДАЯ МАРКЕТ“ ООД, ЕИК: 203035604, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от *** А. Р. Б., ЕГН: *****, Я. А. Д., ЕГН: *****, на основание чл. 180, ал. 2 във вр. с ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност е наложена **„имуществена санкция“** в размер на **500 (петстотин) лева** за нарушение по чл. 180, ал. 2 вр. с ал. 1 вр. с чл. 102, ал. 3, т. 1 вр. с чл. 86, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 117, ал. 1, т. 1 от Закона за данък върху добавената стойност.

ОСЪЖДА „ДАЯ МАРКЕТ“ ООД, ЕИК: 203035604, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от *** А. Р. Б., ЕГН: *****, Я. А. Д., ЕГН: *****, **да заплати** на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ сумата от **80 (осемдесет) лева**, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е постановено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____